

נח:

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שלא בדרבה
ובו' שמחודק שאינה
נהנית. עי' יומא דף פ"ה
ע"א חסד' ד"ה מה רוצה.
ונקדושתן דף כז ע"ב:

הגהות הב"ח

(ב) ישי"י ד"ה חסד וכו'
שניה לאדם:

הנהות מהר"ב

רנשבורג

אן רש"י ד"ס שלא מדרסה
אין סאן דנק שמוחן שליטה.
כ"כ ע"י קדישין כ"כ ע"כ
מאן יומא לן דלאי הלאה
אית לכו לתרווייכו כי ונ"ע
יעין יומא ע"כ ע"כ רש"י
ד"ס מביאות כי ונ"ע שס
הסדר"ה בספר מ"ס חיים
ישיח יתחן שס:

מוסף רשמי

בן נח שיידד שמה
לעבדו ובא עליה נהרג
עליה. מטוס נול. ואסר
שקן וז בעולת מל דאסוס
אלא דוסת בעלמא כחורו
וכחורו עולת. אזהרה
שלין זו היא מיתקן.
ללא נעו התרחס יחיות

מפני מה לא נשא אדם את בתו. כשנאכלה מזה מעץ הדעת הייתה רלויה לגלות מיד ולי משום אדם שהיה שריו בלא אשה היה יכול לנקם בתו ומסקין כדי שישא קין את אחותו: **מִי אִיבֹא** מִיִּדִּי דִּישְׁרָאֵל וְלִבְנוֹתֵי אִמּוֹר. משמע דלישראל מותר באשתו כשלא בדרכה וכן משמע בקוף פ"ב דגדלים (דף כ:) ההיא איתתא דלחיא תקימה דרבי אמר לה רבי ערפתי לו שלחן והפכו אמר לה בתי התורה התירה לו ולחו היינו הול מעלה והוא למטה מהה מפסדת כן כן אלא שלא בדרכה שמעצרתה כדאמר התם וטעם תענה את בנותי שלא דרכן וואמר וישכב אותה כדרכה ויענה שלא כדרכה וקשה דבפס"י דיבמות (דף לז:) תשיב שלא כדרכה מעשה ער ואזן וי"ל דלא אסיר אלא שגופה כן מדיר שלא תתעבר ויכתיב ויפיה אלא אם רוב תמישיו כדרכה אלא שנתקדשו מתמיד לה שלא כדרכה (ש"ס):

קץ ידא. פ"ה שהיה רגיל להכות את תבירו וקנסו דבש וי"ל דינא הוא הוה מקדש דרש חרועי גמיה משכר דבש' כל הדי (ומה דרש) וסע' גבי יד לאמה תפאץ אחר דינא תמן כדריב הוה דריב הוה קץ ידא אלאמה דינא הוא וסא חסן שפאן בפי' ד' הוה (ביק ד' ל'.) גבי חסן שפאן דריב הוה גופיה לא יחייבו אלא ממון שאני הכא דמועד ודריג' כן היה להכות בגרדוף ודייניה הוא כן וכן יד לאמה רגיל לבש:

636

יצו דומיא דאמו ואמו דומיא דאביו לא משכחנה ה' אלא כאיסור
 ומחוס. דתריייהו ממנ' ליכא למימר דל"כ היינו ודבקינן ולא בזכר (גמ' א'
 ריייהו באישות ליכא למימר דהא אמי לאו משום אישות דל"כ היינו
 גמ' אבי הלכך תריייהו באהו: ורבי עקיבא מוטב לאוקרנה באהם
 אביו. כמשמעותה דקרא דקרי ליה
 אביו דכתיב יעזב איש את אביו ואשת
 אביו אשכנן דקרי בישראל ערות
 אביו דכתיב (ויקרא יח) ערות אבין
 היא וגלו לאוקרנה באהות אביו דקרא
 לא משמע הכי דאחות אביו שאר
 אביו הוא דלקרי ערות אחות אבין
 לא מגלה כי שאר אבין היא (שם)
 דרופו. אחות קתא אביו: מצי לאו.
 אחות קתא אף מן האם הימה והותרה
 לעמרס אלא אחות אב מן האם
 מותרת לו קודם מתן תורה: לא
 דרופו מן האב. אחות קתא מן האב
 הימה ולא מן האם אחרת האב הותרה
 להס. והא דכתיב יעזב איש את אביו
 ודרשניקין אחות אביו (אביו) באהותו מן
 האב קאמר דילפינן מוגס אמה
 לחותי בת אבי היש: הא שטע גס
 אמה וכו'. מכלל דבת האם אסורה
 קטור לר"ע: אחוסו כוס. בתמיכה.
 הא בת אחיו היה ויזין דהכי לא שגא
 מן האם וכל שגא מן האב שרי לא
 אלא הסם בלי הוס אחר ליה קורבא
 דאחוס וכו'. בת אחי מן האב היא
 ולא מן האם ולא משום איסורא
 והיתירא קאמר ליה אלא משום לתקוני
 דירובא קתא שאמר אחותי היא
 קאמר ליה הכי אחותי בת אבי היא
 דבת אחי בן אבי היא וקרי לה
 אחותו דבני בניס הרי הם בניס
 והרי היא בת אביו והאי דקאמר
 אף לא בת אביו לאו משום דלי
 הוה אחוס מן האם היא אסורה
 אלא משום קושטא דמילתא אמר
 לו: חסד צנינה (ח) חלם הראשון לגמול
 בחדש צנינה (ח) חלם הראשון לגמול
 חסד את בנו ואסרה לו והיתירא לקין
 כדי שצנינה העולם והיינו דהתיב
 (ויקרא כ) כי יקח איש את אחותו
 בת אביו חסד חסד עמו חסד
 לקין חסד גמליה עמו: כוסי מוסר
 בכסו. בין לרבי אליעזר בין לר"ע
 דקאמר רב הונא לא ילפינן שאר
 עריות מהקד דכתיב חסד קרא
 מדפרט כל הני שטע מתייב דוקא
 בתצניה: עבד. כעניי של ישראל:
 מוסר באמו ובכסו. ור"ש בשאר
 עריות של קורבנה: יא מכלל כוסי.
 ופקע שס נח מתייב: וכלל
 ישראל לא בא. דליגרא ליה עליה
 משום דשמה יאמרו בחין מקדושה
 מתייב לקדושה קלה: מאיפס.
 חסדי ליה מיוחדת לו: מדרגיל
 למקרי ליה. גנות העיר: רביסא
 דפלגיא. ילדו של פלוגי עבד:

ולא אם תבא להפקיר עמנו: **משפיער ראשה בשוק**. שהיו רגילות אף הנכריות הנשואות שלא נלחם בראש פרוש: **שלא נדרכה**. אין כאן דבר * א' שמחור שאינה נהנית בדבר אינה נדבקה עמו: **באשמו ולא באשם חבירו**. שלא אכרה חורה אלא בדביקה: **אין כח המלרי**. משום דהכה איש עברי: **מוקש אדם ילע קדם**. הטוקש אדם האדם הייתי וישראל שקיימין אדם דמידי ויחזקאל (ה) ואמנה אלא לאן מרעיתו אדם אדם אדם קריון וכו': **ילע קדוש**. חלו לועז לא הקדש כלומר כסותר דלועז. כוטר מה: **אם לא לקחתי בחוק**. בבני עלי כתיב שהיו מוקפים בבשר הבהמים ואמר אם לא תמן לי אהם בחוקה דהיינו המכרים ידו שהיו מנזמין להכות: **ורועו רועו**. הרגיל רועו ידו על חבירו: **קן ידא**. מהאדם אחד שהיה רועל להכות את חבירו וקטנו בכך כדאמר בפרקין דלעיל (דף קמ"ב) היו מכין ועונשין שלא על המורה לעשות סייג וגדר לדבר: **איש זרעו**. איש שמח ורועו והאחר מתוקם לקבורה כלומר ראו להמיתו ולקבורו: **לא נסנה קרקע**. כלומר לא ראו לקנות קרקע אלא לבני זרוע מפני שהגבר דרכה ע"י קרקע שנאות בהמות ומפסקדות וגנבים באין וגונבין ועוררין עליו וארץ שיהא חזק לעמוד כנגדו: **כעבד לאדמה**. לעסוק בה תמיד לתחרישה והקאה וירושם ועידור: **עובד כוכבי שבעה**. ממלאכתו ויש שלם איש מיהה שא"י וכו' וילע לא ישיבונו. אלא לא ישיבונו ממלאכה האצני שאם נמי קאי ולא חייב לאן ישיבונו אך **שבעה**. לא חייב שבעה דקאמר ר"ל לשום חובה קאמר וילע לא לכוון לעשות שבעה שבתות ויום שבתה לזכני קאי: **אפי' שני שבעה**. לא חייב שבעה שבתות צ"ל אלא מניה בעלמא קא אכר להו שלא יעטלו ממלאכה ואפי' יום שאני בר שביעה. שני יום שביעה לישאל לא אחד שבת ששומעין צ"ל אלא מניה בעלמא קא אכר להו שלא יעטלו ממלאכה ואפי' יום שאני בר שביעה. שני בשבת יומא קמא דלאו יום בר שביעה נקט וה"ה דהוה מני למינקט שלשי ורביעי: **קום עשה לא חשיב**. והאי לא ישיבונו קום עשה מלאכה היא: וזה

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. ויחַק עֲשֵׂה אֶת יוֹצֵר
 וּדְרוּ לוֹ לֵאמֹר וְהָלַךְ לוֹ
 אֶת אֶרֶץ אֲרָם וְשָׁמַר
 עִיר עֲמֻקִּים שֶׁבֶּעֶמְשֵׁי
 וּמִצַּת שֶׁבֶּעֶמְשֵׁי שְׁמוֹת 2
 2. וְכֵן אִמְנֶה חֲתוּתִי
 כִּי הוּא אֵל וְאֵין אֵין
 וְהָלַךְ לוֹ לֵאמֹר
 3. בְּרֹאשִׁית כִּי
 3. בִּי אִמְרִיתִי עֹלָם חֲסָדָךְ
 יִבְרָךְ שִׁמְעִי בְּתָן אֲחֵי
 הַלֵּלִים ט 1
 4. עַל כֵּן יִבְרַח אִישׁ אֶת
 אֲבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְרָבֵק
 בְּאִשּׁוֹתָיו וְהָיָה לְבָשָׁר
 5. בְּרֹאשִׁית כִּי
 6. וְיָחַן בֶּן הַבֵּי וְיָרָא כִּי
 אִין אִישׁ וְיָת אֵת הַמַּצְרִי
 וְיַעֲמִיתוּ בְּחֵלֶל
 7. שְׁמוֹת כִּי
 8. מִיֻּשָׁק אָדָם לֹךְ קִישַׁק
 וְאַחֲרֵי דְרִימִם לְבָרֵךְ
 9. מִשִּׁינִי כִּי כֹה
 10. וְיִצַח בְּרִים שִׁמְעִי וְהָיָה
 יִבְרָךְ אֲנִישִׁים שֶׁבֶּעֶמְשֵׁי
 וְיִאֲמַר לְרִשְׁעֵי לִקְחֵי חֶבֶה
 11. שְׁמוֹת כִּי אִין
 12. וְיִאֲמַר אֱלֹהֵי בְרִית
 קֹדֶשׁ וְקִיֻּרִינִי בְּרִית הַרְחֵל
 וְהָיָה לִּי כִּאֲשֶׁר אֲהָבָה
 נִשְׁחַד וְאֲמַר לִי כִּי עָתָה
 נָתַן וְאָם לֹא לְקַחְתִּי
 13. בְּחֻקֶּיךָ שְׁמוּלָא אֵין אֵין
 14. וְהָיָה יִצְחָק וְהָיָה
 נִרְחֵלֵה מֵאֵד אֵין מִי כִּי
 15. נִצָּח וְנִאֲשָׁנִים אֵין מִנְחָת
 16. שְׁמוּלָא אֵין אֵין
 17. וְיִתְנֶה וְיִתְנֶה
 18. אֲדוֹר חֲרוּץ רִמָּה
 19. אִיֹּב לוֹ כִּי
 20. תִּשְׁכַּח
 21. וְיִשָּׁר וְהוּלֵךְ לֵאמֹר
 וְנִשְׁוֹת פָּנִים יִשֵּׁר בֵּיהֶם
 22. עֲבַד אֲדֻמְתִּי יִשְׁבַּע
 23. וְיִתְּנִי וְיִתְּנִי יִתְּנִי
 24. לֵבִי
 25. עַל כֵּל יִתְּנִי
 26. וְיִתְּנִי וְיִתְּנִי וְיִתְּנִי
 27. וְיִתְּנִי וְיִתְּנִי וְיִתְּנִי
 28. בְּרֹאשִׁית כִּי כֹה